

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 254/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti správnomu aktu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. MAGS OD 42950/2020-64633 zo 7. februára 2020 a postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní sp. zn. VI/2 Gd 332/21/1000 a jej upovedomeniu č. k. VI/2 Gd 332/21/1000-5 zo 14. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý správny akt hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej len „mesto“), ako aj napadnuté upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zrušiť. Žiada o obnovenie stavu pred porušením jeho označených práv tak, že mesto je povinné odstrániť tri dopravné značky B 34 (zákaz zastavenia) umiestnené na Drotárskej ceste v Bratislave, ktoré boli umiestnené na základe napadnutého rozhodnutia zo 7. februára 2020.

II.

Skutkové východiská

2. Mesto 7. februára 2020 podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov určilo na základe stanoviska správcu pozemnej komunikácie a záväzného stanoviska príslušného dopravného inšpektorátu okrem iného použitie

troch dopravných značiek (zákaz zastavenia), a to na podklade záverov vyplývajúcich zo zápisnice č. 3/2020 zo zasadnutia operatívnej komisie pre určovanie dopravných značiek a dopravných zariadení Magistrátu mesta hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej len „magistrát“).

3. Sťažovateľ požiadal 23. júna 2020 mesto o sprístupnenie informácií týkajúcich sa umiestnenia dopravných značiek. Magistrát 29. júna 2020 sprístupnil ako povinná osoba niektoré z požadovaných informácií, čím vznikla fikcia rozhodnutia, ktorým sťažovateľovi čiastočne vyhovené nebolo. Na odvolanie sťažovateľa primátor mesta rozhodnutím z 12. augusta 2020 zrušil fiktívne zamietavé rozhodnutie a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Zvyšné informácie neboli sťažovateľovi do podania ústavnej sťažnosti sprístupnené.

4. Sťažovateľ podal 27. októbra 2020 podnet prokuratúre, ktorým žiadal o podanie protestu proti určeniu dopravného značenia z dôvodu jeho nezákonnosti. Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) sťažovateľa 29. decembra 2020 upovedomila, že podnet odložila. Po preskúmaní zodpovedajúceho spisového materiálu s poukazom na zodpovedajúce ustanovenia vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov konštatovala, že ak dali na umiestnenie predmetného dopravného značenia súhlasné stanoviská správca miestnej komunikácie a príslušný dopravný inšpektorát, je zrejmé, že pri potrebe umiestnenia dopravného značenia posúdili a aj uzavreli ako opodstatnenú požiadavku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky pri vychádzaní z vedľajších komunikácií na hlavnú cestu. Nemožno opomenúť, že žiadosť podal samotný správca miestnej komunikácie, reagujúc tak na určité konkrétne požiadavky toho-ktorého územia. Zároveň krajská prokuratúra dôvodila, že požiadavka umiestnenia dopravného značenia obsahuje dôvod na toto umiestnenie, ktorý je zároveň zrejmy aj pri posúdeniach príslušných subjektov (správca komunikácie a príslušný dopravný inšpektorát), ako aj zo samotného určenia zo 7. februára 2020. Na sťažovateľovu kritiku, podľa ktorej dopravné značky zakazujú státie na úsekoch ciest, kde už účastník cestnej premávky dávno vyšiel z vedľajšej cesty na hlavnú, a teda nie je výrazne ohrozená alebo narušená bezpečnosť cestnej premávky, krajská prokuratúra odkázala na § 21 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a dôvodila, že prokurátor nie je oprávnený preskúmať vhodnosť a ani účelnosť umiestnenia dopravných značiek a ani jeho dôvodnosť, keďže táto je závislá od posúdenia technického stavu veci, a síce, či môže alebo nemôže zastavenie vozidla za predmetnými tromi dopravnými značkami výrazne ohroziť bezpečnosť cestnej premávky alebo narušiť jej plynulosť.

5. Sťažovateľ podal 13. októbra 2021 opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre. Namietal, že podaná žiadosť o určenie dopravného značenia nemohla byť v celosti riadne prerokovaná z dôvodu preukázateľného časového deficitu. Aj napriek § 21 ods. 2 písm. a) a b) zákona o prokuratúre je prokurátor oprávnený skúmať (ne)zákonnosť spočívajúcu v (ne)dodržaní procesného postupu orgánu verejnej správy. Sťažovateľ súhlasil, že posúdenie technického stavu veci mali za úlohu správne orgány, ktoré predkladali svoje stanoviská k navrhovaným dopravným značkám, ale ak takéto posúdenie úplne absentuje, nie je vôbec zrejmé, z akého dôvodu bolo rozhodnuté o umiestnení dopravných značiek. Je potom neudržateľné, aby rozhodnutie orgánu verejnej správy obstálo, pretože je arbitrárne a jeho adresáti sa nemajú z čoho dozvedieť, čo ho viedlo vydaniu rozhodnutia. Sťažovateľ vytkol nepreskúmateľnosť aj záväznému stanovisku dopravného inšpektorátu. Vyjadril presvedčenie, že stanovisko správcu dotknutej komunikácie neexistuje,

keďže sa nenachádza v žiadnych podkladoch, ktoré boli sťažovateľovi poskytnuté. Napokon spochybnil aj bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky ako legitímny cieľ umiestnenia sporných dopravných značiek.

6. Generálna prokuratúra napadnutým upovedomením opakovaný podnet odložila. Konštatovala, že určenie umiestnenia dopravných značiek druhovo predstavuje opatrenie so všeobecnými účinkami, ktoré má zmiešaný charakter, a aj napriek vylúčeniu použitia Správneho poriadku musí rešpektovať minimálne štandardy dobrej verejnej správy, ako aj všeobecné zásady správneho konania. Všetky zákonom výslovne artikulované formálne podmienky na umiestnenie dopravných značiek boli splnené, pričom neodôvodnenie záväzného stanoviska dopravného inšpektorátu nie je porušením zákona. Rovnako zákon nepredpisuje povinnosť odôvodnenia žiadosti o umiestnenie dopravných značiek. Stanovisko správcu komunikácie bolo poskytnuté na zasadnutí komisie ústnou formou. Z uvedených dôvodov sa generálna prokuratúra stotožnila s vybavením podnetu krajskou prokuratúrou a odkázala na jeho dôvody.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Vo vzťahu k určeniu umiestnenia dopravných značiek mestom sťažovateľ argumentuje rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/39/2011, podľa ktorého aj keď sa na konanie o určenie dopravných značiek nevzťahujú všeobecné predpisy správneho poriadku, z rozhodnutia musia byť základné skutočnosti, o ktorých správny orgán rozhoduje, zrejme, aby tak rozhodnutie mohlo byť súdom preskúmateľné. K tomu sťažovateľ dodáva, že záväzné stanovisko dopravného inšpektorátu je nepreskúmateľné, keďže obsahuje len základné konštatovanie „vydania záväzného stanoviska“ bez akéhokoľvek odôvodnenia, bližšej špecifikácie, podmienok alebo príloh. Dokonca neobsahuje ani vyslovenie súhlasu alebo nesúhlasu s určením dopravného značenia. Obdobne žiadosť mesta o určenie použitia dopravných značiek síce uvádza, že jej prílohou je stanovisko správcu komunikácie, v žiadnych podkladoch, ktoré boli sťažovateľovi poskytnuté, sa ale uvedené stanovisko nenachádza. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že také stanovisko neexistuje. Na základe popísaných nedostatkov bolo rozhodovanie mesta o umiestnení dopravných značiek v rozpore s princípom transparentnosti ako jedným zo základných princípov dobrej verejnej správy podľa odporúčania Výboru ministrov CM/Rec (2007) 7 o dobrej verejnej správe. Mesto nerešpektovalo právo osôb, ktorým je adresovaný výkon verejnej správy tým, že ich neinformovalo primeraným spôsobom o svojich rozhodnutiach a úkonoch, pretože podklady, ktoré sú obligatónym podkladom pre rozhodnutie, absentujú, sú nepreskúmateľné alebo neúplné.

8. Z právnych predpisov i zo žiadosti mesta o určenie použitia dopravných značiek vyplýva, že cieľom ich umiestnenia mala byť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky. Sporné dopravné značky sa však nachádzajú až za východom z vedľajšej cesty na hlavnú, t. j. po tom, ako účastník cestnej premávky vyjde z vedľajšej cesty na hlavnú a až v tomto mieste predmetný zákaz zastavenia začína. Preto nie sú vhodným nástrojom na dosiahnutie deklarovaného cieľa. Nespĺňajú ani požiadavku proporcionality, keďže na danej ulici pribudlo množstvo nových obytných domov (zvýšila sa potreba statickej dopravy), čím došlo k odňatiu možnosti stáť v blízkosti týchto domov, čo spôsobuje obyvateľom, ale aj návštevmám nepríjemné obmedzenia a značné komplikácie.

9. Dopravné značky mali byť podľa napadnutého určenia umiestnené najneskôr do 8. marca 2020. K umiestneniu však reálne došlo až po uplynutí tejto lehoty.

10. Napadnutému upovedomeniu sťažovateľ vytyka nedostatok odôvodnenia, keďže sa v ňom generálna prokuratúra vôbec nevysporiadala s právnym názorom Krajského súdu v Prešove prezentovaným v rozsudku č. k. 2S/39/2011. Generálna prokuratúra nereagovala ani na námietky sťažovateľa prednesené v opakovanom podnete, ktoré sa týkali neexistencie stanoviska správcu komunikácie, rozporu určenia dopravných značiek s princípom transparentnosti výkonu verejnej správy, ako aj nepreskúmateľnosti rozhodnutia mesta o určení značky. Sťažovateľovi v napadnutom upovedomení chýba aj reakcia na jeho argumentáciu o nenaplnení podmienok § 21 ods. 2 písm. a) a b) zákona o prokuratúre v jeho veci.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému správne mu aktu mesta:

11. Ústavný súd nepovažoval za nutné vymedziť konkrétnejším označením povahu správneho aktu, ktorým mesto podľa § 3 ods. 2 cestného zákona určilo 7. februára 2020 použitie dopravných značiek. Podstatným je totiž iba záver, či predmetný správny akt je preskúmateľný iným orgánom verejnej moci, ktorý v rámci výkonu svojej prieskumnej právomoci je spôsobilý poskytnúť namietaným subjektívnym právam sťažovateľa účinnú ochranu. Kladná odpoveď na položenú otázku potom vedie ku konštatovaniu neprípustnosti meritórneho prieskumu správneho aktu mesta zo strany ústavného súdu.

12. Určenie dopravných značiek je právomocou mesta, ktorú vykonáva v rámci delegovaného výkonu štátnej správy. Ide teda o výkon verejnej správy, preto sa ústavný súd zaoberal eventualitou danosti právomoci správneho súdnictva preskúmať napadnutý správny akt. Samotný sťažovateľ v bode 101 ústavnej sťažnosti uznáva, že určenie dopravných značiek je rozhodnutím alebo opatrením v zmysle terminológie zavedenej v § 3 ods. 1 písm. b) a c) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Súčasne však podľa názoru sťažovateľa preskúmateľnosť tohto správneho aktu správnym súdom vylučuje § 7 písm. f) SSP, podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach.

13. Ústavný súd k sťažovateľovmu právnemu názoru uvádza, že už ním samým viackrát argumentačne použitý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/39/2011 z 25. februára 2015 je dôkazom, že určenia dopravných značiek a dopravných zariadení podľa § 3 ods. 2 cestného zákona súdmi v správnom súdnictve preskúmateľné sú. Uvedeným rozsudkom totiž Krajský súd v Prešove meritórne preskúmal správny akt (označený v rozsudku ako rozhodnutie), ktorým obec podľa § 3 ods. 2 cestného zákona nesúhlasila s osadením závoru (reťazovej zábrany) na verejnej účelovej komunikácii. Po konštatovaní väd tohto správneho aktu ho Krajský súd v Prešove zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vyslovil pritom právny názor, podľa ktorého „*aj keď sa na konanie nevzťahujú všeobecné predpisy správneho poriadku, avšak z rozhodnutia musia byť základné skutočnosti, o ktorých správny orgán rozhoduje zrejme, aby tak rozhodnutie mohlo byť súdom preskúmateľné*“. Ústavný súd dopĺňa, že znenie § 3 ods. 2 cestného zákona nebolo od roku 2011 (vydanie rozhodnutia žalovaného preskúmaného v konaní na Krajskom súde v Prešove) podrobené žiadnej novelizácii. Ani nadobudnutie účinnosti SSP od 1. júla 2016 nemá zásadný

dopad na hodnotenie preskúmateľnosti správnych aktov tohto typu v správnom súdnictve, pretože výluka rozhodnutí, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu veci, zo súdneho prieskumu sa uplatňovala aj v období účinnosti Občianskeho súdneho poriadku podľa jeho § 248 písm. b).

14. Na vyvrátenie argumentácie sťažovateľa o prípustnosti jeho ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd dodáva aj odkaz na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1SžoKS/142/2005 z 18. septembra 2007, podľa ktorého „*aj rozhodnutia, ktorých vydanie závisí od posúdenia technického stavu veci (pri ktorých ide o odborné technické hľadiská), musia byť vydané v rámci procesu, v ktorom boli zachované základné pravidlá správneho konania. Či tieto skutočne boli aj zachované, sa dá zistiť až v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu.*“.

15. V súhrne tak ústavný súd dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa o prípustnosti jeho ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti určaniu dopravných značiek mestom nie je dôvodná. Sťažovateľovi vzhľadom na povahu jeho kritiky proti uvedenému správne mu aktu nič nebránilo podať správnu žalobou, na základe ktorej by správny súd rozhodol o tom, či určenie dopravných značiek mestom je preskúmateľné a či spĺňa všetky požiadavky plynúce na správny akt z konceptu základných práv a slobôd. Sťažovateľ sa však namiesto podania správnej žaloby obrátil na prokuratúru podnetom na podanie protestu prokurátora, hoci protest nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy, keďže jeho podanie spadá do výlučnej dispozície prokurátora, nie do dispozície subjektu dotknutého na svojich subjektívnych právach (I. ÚS 215/2021, II. ÚS 307/2021, III. ÚS 309/2021, IV. ÚS 221/2021). Sťažovateľ teda nevyčerpal prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na účel ochrany jeho základných práv a slobôd poskytoval. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

IV.2. K napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry:

16. K tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd predosiela, že sťažovateľ si dobrovoľne zvolil cestu ochrany svojich subjektívnych práv prostredníctvom orgánov prokuratúry, nie prostriedkami súdnej ochrany. Oproti správne mu súdnictvu je však podstatou netrestného dozoru prokuratúry ochrana zákonnosti, t. j. objektívneho práva, pričom ochrana subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb je v rámci neho sekundárna, keďže prokuratúra zasahuje aj vtedy, keď nezákonný stav vyhovuje všetkým dotknutým nositeľom subjektívnych práv (III. ÚS 358/2021, IV. ÚS 235/2021, I. ÚS 69/2022). Vzhľadom na to, že pri každej zákonom regulovanej činnosti musí štátny orgán uplatňovať a rešpektovať garancie ochrany základných práv v rozsahu a v povahe, ktorá zodpovedá uvedenej činnosti (I. ÚS 183/2019), je zrejmé, že požiadavky reflektujúce základné práva a slobody pri mocenskej činnosti prokuratúry orientovanej na subjektívne práva sekundárne nemožno v celom rozsahu a obsahu stotožniť s nárokmi, ktoré sú kladené na štandardnú právnu ochranu poskytovanú nezávislými súdmi. V sťažovateľovom prípade to platí práve kvôli už uvedenej slobodnej voľbe línie právnej ochrany, ktorú si pri ochrane svojich práv dobrovoľne vybral.

17. Práve z dôvodu, že prokuratúra chráni primárne kategóriu zákonnosti, nemožno vyhodnotiť ako svojvoľný jej formálny postoj založený v napadnutom upovedomení na konštatovaní, že určenie

dopravných značiek vykonal príslušný orgán a že neodôvodnenie záväzného stanoviska dopravného inšpektorátu ani žiadosti správcu komunikácie zákonná právna úprava nevyžaduje. Nedôvodnou je kritika sťažovateľa, podľa ktorej sa generálna prokuratúra nezaoberala otázkou (ne)existencie stanoviska správcu miestnej komunikácie. V upovedomení sa výslovne uvádza, že „*stanovisko správcu miestnej komunikácie, ktorým je Hlavné mesto Bratislava bolo poskytnuté ústne na zasadnutí (operatívnej, pozn.) komisie*“. Zákonná právna úprava pritom nepredpisuje formu stanoviska správcu komunikácie. Zohľadniac identitu subjektu, ktorý je správcom komunikácie, a subjektu, ktorý dopravné značky umiestňuje, nemožno ústnu formu stanoviska správcu komunikácie vyhodnotiť ako kolidujúcu s požiadavkou preskúmateľnosti.

18. Ani sťažovateľova kritika, podľa ktorej sa generálna prokuratúra nevysporiadala s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/39/2011, nie je dôvodom na to, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Ústavný súd už totiž naznačil rozdiel v účelovom nastavení správneho súdneho prieskumu správnych aktov na jednej strane a prokurátorského dozoru nad zachovávaním zákonnosti vo verejnej správe na strane druhej. Požiadavku preskúmateľnosti správneho aktu podľa § 3 ods. 2 cestného zákona artikuloval Krajský súd v Prešove práve na pozadí ochrany subjektívnych práv dotknutej osoby. Prokuratúra sa však zamerala výlučne na odkontrolovanie splnenia zákonom explicitne formulovaných požiadaviek, medzi ktoré nepatrí odôvodňovanie podkladov slúžiacich umiestneniu dopravného značenia, ani finálneho správneho aktu, ktorým sa umiestnenie určí. Podľa názoru ústavného súdu tak generálna prokuratúra absenciou adresnej odpovede na vzťah právnych názorov Krajského súdu v Prešove k sťažovateľovej veci neporušila základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu. Podstatné otázky súvisiace s poskytovaním právnej ochrany boli totiž inkorporované výlučne v konštatovaní generálnej prokuratúry o splnení všetkých zákonných požiadaviek na umiestnenie sporných dopravných značiek.

19. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 32/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 261/08).

20. Z ustanovení zákona o prokuratúre nevyplýva povinnosť prokurátora vyhovieť podnetu podávateľa domáhajúceho sa podania protestu prokurátora. Ak prokurátor pri vybavovaní podnetu dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre podanie protestu prokurátora a podnet vybavil podľa § 36a ods. 3 zákona o prokuratúre, teda podnet odložil, o čom písomne vyrozumel jeho podávateľa, nemožno považovať popísaný postup za ústavne neudržateľný.

21. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého upovedomenia konštatuje, že prokurátorka generálnej prokuratúry sa dostatočným a jej kompetencii zodpovedajúcim spôsobom zaoberala námietkami sťažovateľa a odpovede ňou poskytnuté nevykazujú známky svojvôle. V napadnutom upovedomení sú dostatočne objasnené právne závery, na základe ktorých bol opakovaný podnet sťažovateľa odložený.

22. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej upovedomenie generálnej prokuratúry dospel k záveru, že niet signálov porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ktorých dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Bez potreby skúmania, či je čl. 6 ods. 1 dohovoru v jeho civilnej línii na rozhodovanie o umiestnení dopravných značiek *ratione materiae* uplatniteľný, ústavný súd konštatuje, že v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, pretože prokuratúra pri výkone dozoru nad zachovávaním zákonnosti vo verejnej správe nenapĺňa atribút nezávislého súdneho orgánu v zmysle predmetného ustanovenia dohovoru. Nedisponuje totiž decíznou kompetenciou prejavujúcou sa v kasačnej či moderačnej právomoci. Realizácia jej kompetencie na tomto úseku môže vyústiť nanajvýš do podania návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, na základe čoho sa dostáva do procesnej pozície účastníka konania, nie arbitra. Preto aj v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých právnych aktov, príkaz mestu na obnovenie pôvodného stavu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu